

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VII kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-33-11

Druk nr 73
Warszawa, 7 grudnia 2011 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony, sporządzonej w Brukseli dnia 6 października 2010 r.*

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych i Minister Gospodarki.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

* Tekst Umowy w wersji polskiej oraz angielskiej, a także Protokół o sprostowaniu do Umowy – dostępne w wersji elektronicznej w Systemie Informacyjnym Sejmu.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 6 października 2010 r. została sporządzona w Brukseli Umowa o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony.

Po zaznajomieniu się z powyższą Umową, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony, sporządzonej w Brukseli dnia 6 października 2010 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony, sporządzonej w Brukseli dnia 6 października 2010 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel zawarcia Umowy

Negocjacje Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony, zostały przeprowadzone zgodnie z celami wyznaczonymi w komunikacie Komisji Europejskiej z 2006 r. pt.: „Globalny wymiar Europy – Konkurowanie na światowym rynku”. Dokument ten określił, jak unijna polityka handlowa ma wspierać cele europejskiej strategii wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. W komunikacie stwierdzono m.in., iż UE powinna tworzyć nowe możliwości dla wzrostu gospodarczego przez dalsze otwieranie rynków na handel i inwestycje. Jednym z zaproponowanych działań prowadzonych w ramach unijnej polityki handlowej miało być negocjowanie przez UE kompleksowych umów o wolnym handlu z wybranymi krajami trzecimi. Polska poparła rozpoczęcie negocjacji w sprawie zawarcia tych umów, ponieważ było to, i nadal jest, zgodne z założeniami polskiej polityki zagranicznej i wpisuje się w cel, jakim jest aktywizacja naszej polityki gospodarczej w poszczególnych regionach świata.

W kwietniu 2007 r. Rada Unii Europejskiej podjęła decyzję o upoważnieniu Komisji Europejskiej do negocjowania Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony (zwanej dalej Umową), po czym w maju 2007 r. nastąpiło oficjalne rozpoczęcie negocjacji. Rokowania podjęto w bliskim porozumieniu z powołanym na podstawie art. 133 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską Komitetem Rady (obecnie Komitet ds. Polityki Handlowej), w ramach którego są omawiane wszystkie kwestie związane ze Wspólną Polityką Handlową UE. Negocjacje przebiegały bardzo sprawnie, dlatego parafowanie Umowy odbyło się w Brukseli już w dniu 15 października 2009 r., na co wszystkie państwa członkowskie wyraziły zgodę.

Na początku 2010 r. Komisja Europejska poinformowała, że przepisy Umowy o okresach przejściowych w liberalizacji handlu z Republiką Korei mogłyby być interpretowane w sposób znacznie je skracający i w związku z tym KE podjęła rozmowy z Republiką Korei, w wyniku których uzgodniono, że wszystkie okresy przejściowe zostaną wydłużone o 1 rok. Republika Korei zgodziła się na taki krok pod warunkiem pełnej symetrii (liberalizacja wydłuży się zarówno dla towarów koreańskich, jak i unijnych). Po wprowadzeniu odpowiednich zmian do Umowy, Rząd Polski podczas posiedzenia Komitetu ds. Europejskich

przyjął stanowisko, w którym poparł przyjęcie decyzji Rady ws. podpisania i tymczasowego stosowania Umowy.

Państwa członkowskie UE, w tym Polska, podpisały Umowę w dniu 16 września 2010 r. Uroczyste podpisanie Umowy przez prezydencję belgijską, Unię Europejską oraz Republikę Korei nastąpiło w Brukseli w dniu 6 października 2010 r. Postanowiono ponadto, że terminem rozpoczęcia tymczasowego stosowania Umowy będzie dzień 1 lipca 2011 r.

Republika Korei staje się coraz aktywniejszym graczem na arenie handlu międzynarodowego. Równolegle z rosnącymi obrotami handlowymi i inwestycjami zacieśniają się relacje gospodarczo-handlowe UE, w tym Polski, z Republiką Korei.

Pogłębia się również dialog polityczny między Unią Europejską i Republiką Korei. Dlatego też Umowa była negocjowana równolegle z nową Umową ramową między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony. Zaktualizowana Umowa ramowa, która została podpisana w dniu 10 maja 2010 r. przez Unię Europejską i jej wszystkie państwa członkowskie oraz Republikę Korei, wejdzie w życie po zakończeniu procesu ratyfikacji. Przedmiotowa Umowa ramowa uchyla Umowę ramową o handlu i współpracy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony, podpisaną w Luksemburgu dnia 28 października 1996 r. (weszła w życie w dniu 1 kwietnia 2001 r.).

Zaktualizowana Umowa ramowa oraz Umowa będą stanowić pełną, wszechstronnie zmodernizowaną podstawę stosunków polityczno-gospodarczych między UE i Republiką Korei. Obie umowy są prawnie i instytucjonalnie ze sobą powiązane.

Zdaniem Rządu Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacja Umowy pozwoli na dodatkowe pogłębienie relacji handlowo-gospodarczych między UE a Republiką Korei.

Celem zawarcia Umowy jest uzyskanie aktu prawnego określającego podstawy i kierunki współpracy i handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Korei.

2. Treść Umowy

Zgodnie z wytycznymi negocjacyjnymi przyjętymi przez Radę UE, rokowania w sprawie umowy o wolnym handlu z Republiką Korei miały na celu zapewnienie kompleksowego i wyważonego porozumienia, zgodnego z zasadami i zobowiązaniami istniejącymi w ramach

WTO. Umowa przewiduje stopniową i wzajemną liberalizację handlu towarami i świadczenia usług, jak również liberalizację zasad dotyczących kwestii związanych z handlem.

Umowa osiąga wymienione cele. Zawiera ona wszystkie środki konieczne do ustanowienia wolnego obszaru handlowego zgodnie z postanowieniami art. XXIV Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT 1994). Obie Strony zgodziły się, aby jak najszybciej wdrożyć zobowiązania w zakresie liberalizacji i w terminie 5 lat zniosą 98,7 % ceł, w ujęciu wartości wymiany handlowej, dotyczących sektora przemysłowego i rolnego.

W odniesieniu do prawie wszystkich towarów rolno-spożywczych UE zredukuje do zera stawki celne w okresie do 6 lat. Wyjątkiem jest grupa owoców i warzyw, w imporcie których UE stosuje system cen wejścia – dla takich produktów proces redukowania stawek celnych ma być rozłożony na maksymalnie 20 lat. Dla niektórych towarów z tej grupy (pomidory, pomarańcze, mandarynki) UE ma utrzymać bezterminowo możliwość nakładania cła, chociaż w zredukowanej wysokości, w ramach systemu cen wejścia. Dla Republiki Korei okres implementacji (dochodzenie do pełnej liberalizacji) jest dłuższy, a w niektórych przypadkach dochodzi do 24 lat. Jednocześnie w odniesieniu do niektórych produktów, takich jak: cebula i czosnek, importowa stawka celna Republiki Korei pozostanie na ustalonym poziomie bazowym i nie będzie podlegać redukcji. Z Umowy został wyłączony ryż i produkty ryżowe.

Republika Korei zobowiązała się do pełnego zliberalizowania dostępu do swojego rynku m.in. dla takich produktów jak: mięso wieprzowe i drobiowe, niektóre warzywa zamrożone i suszone, przetwory mięsne, niektóre wyroby czekoladowe i pieczywo cukiernicze, koncentrat jabłkowy i wódka w okresie do 16 lat od wejścia w życie Umowy. W stosunku do niektórych produktów Republika Korei przyznała UE preferencje w postaci bezcłowych kontyngentów taryfowych m.in. na produkty mleczarskie, miód i przetwory dla niemowląt, które będą obowiązywać w okresie implementacji. Po upływie tego okresu (maksymalnie 16 lat) import tych produktów (z wyjątkiem mleka w proszku i miodu) zostanie całkowicie zliberalizowany.

Umowa nie ogranicza swobody stosowania przez obie strony środków ochronnych wynikających z przepisów WTO (art. XIX GATT, art. 5 Porozumienia w sprawie rolnictwa). Strony mogą również stosować środki ochronne wynikające z Umowy. Dodatkowo Republika Korei ma możliwość zastosowania specjalnych środków ochronnych w imporcie niektórych towarów rolnych z UE w formie wyższej należności celnej przywózowej.

Z uwagi na fakt, że obecnie tylko 2 % koreańskiego importu z UE nie jest objęte cłem, pełna, chociaż objęta dłuższym okresem implementacji po stronie koreańskiej, w porównaniu z UE, liberalizacja handlu rolnego stanowi wymierną korzyść dla unijnych, w tym polskich, eksporterów. Komisja Europejska szacuje, że zyski eksporterów mogą wynieść 380 mln euro rocznie dzięki redukcji koreańskich stawek celnych, których wysokość obecnie kształtuje się na bardzo wysokim poziomie (średnia ważona wynosi 35 %). Należy założyć, że Umowa przyczyni się do zwiększenia eksportu polskich produktów na rynek koreański.

W wyniku działań polskiej administracji, podjętych wraz z niektórymi innymi państwami członkowskimi UE, Umowa została uzupełniona o dodatkowe przepisy, realizujące postulaty tych gałęzi przemysłu unijnego, w tym polskiego, które miały zastrzeżenia do bilansu całego porozumienia. W załącznikach sektorowych dotyczących elektroniki, pojazdów silnikowych i ich części, produktów farmaceutycznych i wyrobów medycznych oraz chemikaliów ustalono tryb znoszenia barier pozataryfowych. Umowa zawiera odrębne rozdziały dotyczące środków ochrony handlu, barier technicznych w handlu, środków sanitarnych i fitosanitarnych oraz ułatwień celnych i handlowych.

Przedmiotowa Umowa zawiera także rozdział dotyczący usług, zakładania przedsiębiorstw i handlu elektronicznego oraz zobowiązania szczegółowe (w zakresie liberalizacji handlu), których poziom znacznie wykracza poza zobowiązania Stron, podjęte w ramach GATS (Układ ogólny w sprawie handlu usługami). Przedmiotowa Umowa zawiera najbardziej ambitny rozdział dotyczący usług, który dotychczas został wynegocjowany przez UE. Zakładano bowiem uzyskanie poziomu zobowiązań usługowych Korei wobec UE, który byłby porównywalny z poziomem podjętym przez nią w umowie z USA (tzw. KORUS). Finalnie udało się uzyskać poziom znacznie wykraczający poza zobowiązania z KORUS, m.in. w sektorach transportu morskiego, telekomunikacji, usług prawniczych, usług finansowych i usług środowiskowych. W Umowie Republika Korei podjęła również zobowiązania w sektorach pozausługowych. W odniesieniu do zakładania przedsiębiorstw (sposób 3 – obecność handlowa) postanowienia Umowy UE – Republika Korei są również bardzo szerokie, np. w dostępie do rynku usług budowlanych i inżynierskich przepisy pozwalają na zakładanie oddziałów firm. Zniesiono także m.in.: ograniczenia w wydawaniu licencji na określony czas w roku, limity na kwoty kontraktu, obowiązkowy system podwykonawstwa dla firm z krajów trzecich oraz obowiązek zakładania joint-ventures tylko z licencjonowanymi lokalnymi firmami koreańskimi. Zrezygnowano także z testu potrzeb rynkowych, np. w usługach dystrybucyjnych (hurtowych, detalicznych).

W Umowie znajduje się również rozdział dotyczący płatności bieżących (zgodnie z którym Strony zobowiązują się do nienakładania ograniczeń i do zezwolenia na wszelkie płatności i przelewy na rachunku bieżącym wynikające z bilansu płatniczego między rezydentami Stron) i przepływów kapitału, który zawiera standardowe zabezpieczenia mające na celu zachowanie stabilności systemów finansowych obydwu obszarów, a tym samym niezakłóconą realizację postanowień Umowy.

Umowa przewiduje także daleko idące zobowiązania w dziedzinie konkurencji, pomocy państwa, własności intelektualnej (włącznie z egzekwowaniem przepisów) oraz zamówień publicznych. Zaawansowane i wiążące postanowienia horyzontalne dotyczące przejrzystości regulacyjnej w obszarach istotnych dla wzajemnego handlu i inwestycji zostały również włączone do Umowy.

Przedmiotowa Umowa obejmuje ponadto protokoły dotyczące reguł pochodzenia i pomocy administracyjnej w sprawach celnych. Zawierają one postanowienia odnoszące się do pochodzenia produktów i służące określeniu cel stosowanych wobec danych produktów będących przedmiotem handlu. Zawiera też postanowienia dotyczące dowodów pochodzenia oraz postanowienia w sprawie uzgodnień związanych ze współpracą między organami celnymi.

Umowa obejmuje również specjalny protokół w sprawie współpracy kulturalnej, który określa podstawy nawiązania dialogu politycznego i współpracy w ułatwianiu wymiany związanej z działalnością kulturalną. Wymienione podstawy obejmują strukturę instytucjonalną w zakresie wdrażania, która została wyodrębniona z Umowy przez ustanowienie oddzielnego komitetu i specjalnego mechanizmu rozstrzygania sporów. Wynegocjowano także rozdział dotyczący handlu i zrównoważonego rozwoju, który obejmuje kwestie społeczne i środowiskowe.

Postanowienia instytucjonalne przewidują ustanowienie Komitetu ds. Handlu w celu sprawowania nadzoru nad wdrażaniem Umowy oraz rozważania sposobów służących zacieśnianiu stosunków handlowych między Stronami. Przewidziano też skuteczny mechanizm rozstrzygania sporów¹. Komitet ds. Handlu składa się z przedstawicieli Unii

¹ Mechanizm ten jest wzorowany na Porozumieniu WTO dotyczącym Rozstrzygania Sporów (DSU) i składa się z dwóch etapów. Pierwszym etapem procedury są konsultacje prowadzone między stronami sporu. W przypadku braku możliwości osiągnięcia konsensusu i zakończenia sporu na tym etapie, strona skarżąca może złożyć do Komitetu ds. Handlu wniosek o powołanie organu arbitrażowego. Organ arbitrażowy liczy trzech arbitrów, powoływanych przez strony sporu z wcześniej ustalonej listy kandydatów na arbitrów. Organ arbitrażowy, po przeanalizowaniu zarzutów oraz stanowisk stron, przedstawia tzw. sprawozdanie okresowe. Każda ze stron może następnie zgłosić pisemne uwagi do tego dokumentu. Po rozważeniu uwag organ arbitrażowy podejmuje ostateczną decyzję dotyczącą sposobu rozstrzygnięcia sporu.

Europejskiej i Republiki Korei. Działania wymienionego Komitetu oraz jego specjalnych komitetów, grup roboczych i innych organów są przedmiotem sprawozdań składanych przez niego Wspólnemu Komitetowi ustanowionemu w ramach zaktualizowanej Umowy ramowej.

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej podjął w trakcie tych negocjacji szczególne starania na forum unijnym, których celem było zabezpieczenie interesów gospodarczych państw członkowskich UE, w tym Polski. W ich efekcie udało się wynegocjować dołączenie do Umowy specjalnych Deklaracji Komisji Europejskiej, szczególnie istotnych z punktu widzenia polskich interesów gospodarczych:

- Deklaracja ws. reguł pochodzenia wprowadza zasadę podwójnego przetworzenia² dla tekstyliów, z wyłączeniem kwotowych derogacji dla określonych grup³,
- Deklaracja ws. wdrożenia Umowy zawiera klauzulę zabezpieczającą przed skutkami ewentualnego zwrotu cła po stronie koreańskiej wraz z określeniem procedury jej zastosowania po stronie unijnej,
- Deklaracja ws. zasady zwrotu cła, zgodnie z którą wprowadzenie jej do Umowy nie będzie stanowiło precedensu, a każdy następny przypadek będzie analizowany i rozpatrywany osobno.

Umowa zawiera ponadto dwustronną klauzulę ochronną, która przewiduje możliwość stosowania środków ochronnych. Zostaną one nałożone, jeżeli w wyniku liberalizacji handlu wielkość przywozu wzrośnie, w ujęciu bezwzględnym lub względem produkcji unijnej, w takim stopniu i na takich warunkach, że może to wyrządzić poważną szkodę lub grozić wyrządzeniem takiej szkody przemysłowi unijnemu wytwarzającemu produkt podobny lub bezpośrednio konkurencyjny.

Klauzula przewiduje, że środek ochronny może przybrać następującą postać:

- (a) wstrzymanie dalszych obniżek stawki należności celnej nałożonej na dany towar, przewidzianych na mocy Umowy, lub

² Zasada podwójnego przetworzenia dla tekstyliów polega na tym, iż surowa przędza jest najpierw przetwarzana na włókno. Z kolei włókno służy do wyrobu tkanin. To stanowi dwa, niezależne od siebie, etapy.

³ Generalnie obowiązuje zasada podwójnego przetworzenia. Wyjątkiem od niej są derogacje, które przewidują, że na wybrane kwotowo ilości i dla wybranych grup towarowych obowiązuje zasada pojedynczego przetworzenia. Powyższe oznacza, iż dla towarów nieobjętych tymi derogacjami obowiązuje zasada generalna, tj. podwójnego przetworzenia. Podwójne przetworzenie obowiązuje także dla towarów będących przedmiotem derogacji, ale po wyczerpaniu kwoty derogacji.

- (b) zwiększenie stawki należności celnej nałożonej na dany towar do poziomu, który nie przekracza poziomu niższego niż:
 - stawka KNU należności celnej nałożonej na dany towar obowiązującej w momencie wprowadzania środka lub
 - podstawowa stawka należności celnej wskazana w harmonogramach zawartych w załączniku 2-A zgodnie z art. 2.5 ust. 2 Umowy.

Środki ochronne przed nadmiernym przywozem w relacjach dwustronnych mogą być wprowadzone jedynie na okres konieczny, aby zapobiec lub usunąć szkodę i nieprzekraczający 2 lat. Przedłużenie środka o kolejne 2 lata jest możliwe wyłącznie w następstwie przeprowadzenia dodatkowego postępowania.

Umowa dotyczyć będzie przede wszystkim przedsiębiorców, którzy prowadzą lub będą prowadzić wymianę towarów i usług z Republiką Korei. W związku z przepisami dotyczącymi konkurencji, Umowa będzie także dotyczyć stowarzyszeń przedsiębiorstw i monopoli państwowych. Zgodnie z Protokołem o współpracy kulturalnej, Umowa obejmie także te podmioty, które prowadzą działalność o charakterze kulturalnym.

Przepisy Umowy będą stosowane bezpośrednio.

Umowa nie będzie wymagała wydania krajowych aktów prawnych.

Zdaniem Rządu Rzeczypospolitej Polskiej Umowa jest, w najszerszym możliwym zakresie, zgodna z wytycznymi negocjacyjnymi zatwierdzonymi przez Radę UE.

Umowa jest pierwszym porozumieniem handlowym, którego negocjacje zostały ukończone w ramach realizacji strategii „Globalny wymiar Europy”. Ponieważ państwa członkowskie Unii Europejskiej będą również stroną Umowy z uwagi na niektóre zobowiązania pozostające w ich kompetencjach wyłącznych (współpraca kulturalna oraz przepisy karne w prawach własności intelektualnej), Umowa będzie musiała zostać przez kraje ratyfikowana zgodnie z ich procedurami wewnętrznymi.

Umowa wejdzie w życie w 60 dniu po wymianie przez wszystkie Strony pisemnych powiadomień o zakończeniu wewnętrznych procedur niezbędnych do związania się Umową. Do tego momentu będzie ona tymczasowo stosowana. Termin rozpoczęcia tymczasowego stosowania przez Unię Europejską został wyznaczony na dzień 1 lipca 2011 r. Dla Rzeczypospolitej Polskiej tymczasowe stosowanie Umowy rozpocznie się od pierwszego dnia miesiąca następującego po terminie, w jakim Rzeczpospolita Polska i Republika Korei

powiadomią się o zakończeniu swoich wewnętrznych procedur związania się Umową. Jednakże Strona, która nie może tymczasowo stosować niektórych postanowień Umowy, może wyłączyć ich tymczasowe stosowanie w drodze stosowanego powiadomienia. Niezależnie od powyższego Stronie przysługuje także prawo do całkowitego zakończenia tymczasowego stosowania Umowy. Zakończyć tymczasowe stosowanie Umowy można przez dokonanie na piśmie powiadomienia drugiej Strony.

Umowa jest pierwszą umową handlową „nowej generacji” przyjmowaną po wejściu w życie Traktatu Lizbońskiego. Większość postanowień powyższej Umowy stanowi realizację kompetencji wyłącznych Unii Europejskiej. Jednakże Traktat Lizboński nie przesądza ostatecznie, które zagadnienia unijnej polityki handlowej są w wyłącznej kompetencji Unii Europejskiej, a które pozostają w kompetencjach mieszanych. Do takich kwestii należą m.in. częściowo usługi transportowe, bezpośrednie inwestycje zagraniczne, zasoby genetyczne czy wiedza tradycyjna.

3. Skutki zawarcia Umowy

1) Skutki prawne

Rzeczpospolita Polska stanie się stroną Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony. Wejście w życie Umowy nie spowoduje konieczności zmiany polskiego prawodawstwa.

Ponieważ państwa członkowskie Unii Europejskiej będą również stroną Umowy z uwagi na niektóre zobowiązania pozostające w kompetencjach wyłącznych państw członkowskich Unii Europejskiej oraz dzielonych Unii Europejskiej i jej państw członkowskich, Umowa będzie musiała zostać przez kraje ratyfikowana zgodnie z ich procedurami wewnętrznymi.

W świetle Konstytucji RP z dnia 2 kwietnia 1997 r. oraz ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. Nr 39, poz. 443, z 2002 r. Nr 216, poz. 1824, z 2010 r. Nr 213, poz. 1395 oraz z 2011 r. Nr 117, poz. 676) zasadą jest, że umowa może być stosowana w polskim porządku prawnym po zakończeniu przez Polskę wewnętrznych procedur wymaganych do związania się daną umową. Zatem w przypadku umów mających wejść w życie po zakończeniu konstytucyjnych procedur przez wszystkich sygnatariuszy, tymczasowe stosowanie umowy może co do zasady nastąpić jedynie w okresie między wspomnianym zakończeniem procedur wewnętrznych a wejściem w życie umowy. Umowa jest pierwszym porozumieniem handlowym przyjmowanym po wejściu w życie Traktatu

Lizbońskiego. Co prawda większość postanowień Umowy stanowi realizację kompetencji wyłącznych Unii Europejskiej, jednak część zagadnień (współpraca kulturalna oraz przepisy karne w prawach własności intelektualnej) pozostaje w kompetencjach wyłącznych państw członkowskich UE. Ponadto nadal niesprecyzowany pozostaje zakres kompetencji mieszanych, który uległ zmianie po wejściu w życie Traktatu Lizbońskiego. Do tej pory nie ustalono jednoznacznie, jaki charakter mają m.in. kwestie zasobów genetycznych, wiedzy tradycyjnej, częściowo usług transportowych oraz bezpośrednich inwestycji zagranicznych. Dlatego też do decyzji Rady ws. podpisania i tymczasowego stosowania Umowy dodano przepis wskazujący, że porozumienie to będzie tymczasowo stosowane jedynie przez Unię Europejską, a nie jej państwa członkowskie.

W związku z tym w okresie tymczasowego stosowania państwa członkowskie nie będą związane Umową, związana będzie jedynie UE. Stronie koreańskiej zostaną zakomunikowane obszary, w których Unia Europejska nie ma kompetencji wyłącznych (m.in. współpraca kulturalna). W odniesieniu do obszaru mieszanych kompetencji będzie stosowana ta ich część, która przynależy do UE, a nie do państw członkowskich.

Niniejsza Umowa wchodzi w życie 60 dni po wymianie przez Strony pisemnych powiadomień poświadczających, że spełniły one swoje odpowiednie mające zastosowanie wymogi prawne i zakończyły obowiązujące procedury, lub w innym terminie uzgodnionym przez Strony. Dla Rzeczypospolitej Polskiej tymczasowe stosowanie Umowy rozpocznie się od pierwszego dnia miesiąca następującego po terminie, w jakim Rzeczpospolita Polska i Republika Korei powiadomią się o zakończeniu swoich wewnętrznych procedur związania się Umową.

2) Skutki społeczne, gospodarcze i finansowe

Wejście w życie Umowy nie wywoła bezpośrednich skutków społecznych.

Przewiduje się, że Umowa przyniesie korzyści gospodarcze dla strony unijnej. Lepszy dostęp do koreańskiego rynku towarów i usług jest uwarunkowany zwiększeniem dostępu do rynku unijnego, w tym polskiego. Umowa przewiduje m.in. stopniowe zniesienie praktycznie wszystkich barier taryfowych między Stronami, wielu barier pozataryfowych, a także wzajemne zwiększenie dostępu do rynków w zakresie inwestycji i świadczenia usług. Rząd Rzeczypospolitej Polskiej popiera zawarcie Umowy, również ze względu na wzrastające w ostatnim okresie obroty handlowe i inwestycje z Republiką Korei oraz zainteresowanie

polskich podmiotów dalszym powiększaniem tej wymiany. W chwili obecnej nie jest możliwe dokładne wyliczenie skutków finansowych związanych z zawarciem Umowy.

Umowa nie będzie miała wpływu finansowego na stronę wydatkową. Komisja Europejska ocenia natomiast, że Umowa będzie miała wpływ finansowy na dochody całej Unii Europejskiej w wysokości 801,2 mln euro rocznie. Niniejsze szacunki opierają się na średniej wielkości przywozu w latach 2004 – 2006, co w najbardziej realistyczny sposób odzwierciedla zmiany w imporcie z Korei. Powyższe szacunki nie uwzględniają jednak prawdopodobnego wzrostu przywozu produktów objętych stopniowym obniżaniem ceł, który częściowo zrównoważy utratę dochodów.

Umowa będzie pierwszym ważnym, ambitnym i szerokim porozumieniem gospodarczym „nowej generacji”. Zostanie zawarta ze znaczącym, rozwiniętym partnerem handlowym, który staje się coraz aktywniejszym graczem na arenie międzynarodowej. Oprócz wartości gospodarczej zawarcie Umowy ma duże znaczenie symboliczne – będzie bowiem wyznacznikiem tego, czy Unia Europejska jest zdolna do zawierania porozumień liberalizujących handel.

Przyszłe partnerstwo handlowo-gospodarcze Unii Europejskiej z Republiką Korei, po uzyskaniu instytucjonalnego wzmocnienia w postaci podpisanej w maju 2010 r. Umowy Ramowej oraz Umowy, będzie najbardziej zaawansowaną formą współpracy UE z państwami Azji Wschodniej. Może ono stanowić model dla rozwoju współpracy z innymi krajami regionu.

4. Tryb związania się Umową przez Rzeczpospolitą Polską

Przyjęcie rozwiązań zawartych w Umowie nastąpiło w drodze wyrażenia przez Radę UE zgody na podpisanie Umowy, zgodnie z art. 91, art. 100 ust. 2, art. 167 ust. 3 i art. 207 w związku z art. 218 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Ze względu na mieszany charakter Umowy, wynikający z zakresu kompetencji Unii Europejskiej określonego w traktatach o Unii Europejskiej i o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, wejście w życie Umowy wymaga przeprowadzenia odpowiedniej procedury wyrażenia zgody na związanie również w państwach członkowskich UE.

Umowa reguluje kwestie związane ze sferą wolności działalności gospodarczej, zatem jest spełniona przesłanka z art. 89 ust. 1 pkt 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w którym mowa o wolności, prawach lub obowiązkach obywatelskich określonych w Konstytucji.

Ponadto zakres przedmiotowy Umowy obejmuje między innymi kwestie stanowiące materię ustawową (np. usługi transportowe, inwestycje zagraniczne czy ochronę własności intelektualnej), zatem jest spełniona przesłanka z art. 89 ust. 1 pkt 5 Konstytucji, w którym mowa o sprawach uregulowanych w ustawie lub w których Konstytucja wymaga ustawy. W związku z powyższym Umowa powinna zostać ratyfikowana, za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

Minister Spraw Zagranicznych

Warszawa, 20 kwietnia 2011 r.

DPUE - 920 - 1181 - 10/as/5

54-811

dot.: RM-10-33-11 z 08.04.2011 r.

opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o ratyfikacji Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony, sporządzonej w Brukseli dnia 6 października 2010 r. wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) w zw. z § 8 ust. 2 pkt 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 sierpnia 2000 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy o umowach międzynarodowych (Dz. U. z 2000 r. Nr 79, poz. 891) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Projektowana regulacja jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z upoważnienia
Ministra Spraw Zagranicznych

Podsekretarz Stanu
Maciej Szpunar